

427.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 23 sierpnia 1935 r.

o Komisjach Filmowych.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych ustanawia się:

- a) Komisję Filmową,
- b) Wyższą Komisję Filmową.

2. Komisje badają filmy i środki reklamy, przedstawione im przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, a w szczególności Wyższa Komisja Filmowa rozpatruje sprawy na skutek sprzeciwów, wniesionych w trybie art. 23 ust. 2 ustawy.

§ 2. 1. Komisja Filmowa składa się z urzędników, wyznaczonych do czynności badania filmów przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Komisja urzęduje w kompletach po dwóch członków, z których jeden przewodniczy. Wyższa Komisja Filmowa składa się z przewodniczącego i dwóch członków, w tej liczbie co najmniej jednego prawnika. Przewodniczącego i członków Wyższej Komisji Filmowej mianuje Minister Spraw Wewnętrznych z pośród podwładnych urzędników.

2. W skład Komisji wchodzi nadto:

- a) przy badaniu filmów, przeznaczonych do wyświetlania przed młodzieżą oraz filmów, których ocena może interesować Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ze względu na jego kompetencję, — członek mianowany przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,
- b) przy badaniu filmów treści wojskowej lub związanej z życiem wojska jako członek — delegat Ministerstwa Spraw Wojskowych.

§ 3. Do obowiązków Komisji należy ustalenie, czy w badanym przypadku nie należy z powodów przewidzianych w art. 20 ustawy, odmówić:

- a) pozwolenia na publiczne wyświetlanie filmów lub ich części w całym Państwie lub na niektórych jego obszarach,
- b) zatwierdzenia środków reklamy.

§ 4. 1. Ustalenie, o którym mowa w § 3, odbywa się dla filmów — drogą oględzin na rozprawie ustnej przy równoczesnym ich wyświetlaniu, a dla środków reklamy — drogą ich oględzin.

2. Filmy, przedstawiające krajobrazy lub aktualności (zdarzenia) dnia, — bada się bez rozprawy.

§ 5. Po zamknięciu rozprawy i ustaleniu jej wyniku przewodniczący przedstawia sprawę do decyzji Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*

428.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 29 sierpnia 1935 r.

w sprawie wykonania art. 15, 100, 101 i 105 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 105 i 109 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) zarządza się co następuje:

Do art. 15.

§ 1. Przez datę podpisania traktatu pokoju należy rozumieć datę podpisania go w Rydze, to jest dzień 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299).

Do art. 100 lit. b).

§ 2. Granice wieku, po których osiągnięciu oficerowie mogą być w myśl art. 100 lit. b) ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) przeniesieni w stan spoczynku, są następujące:

do stopnia majora włącznie ukończonych	46 lat
" " podpułkownika	48 "
" " pułkownika	50 "
" " generała brygady	52 "
" " generała dywizji i generała broni ukończonych	54 "
" " komandora podporucznika włącznie ukończonych	38 "
" " komandora porucznika ukończonych	43 "
" " komandora ukończonych	49 "
" " kontradmirała	51 "
" " wice-admirała	53 "

Do art. 101.

§ 3. (1) Podstawę do obliczenia lat do wysługi emerytalnej stanowi obliczenie czasu służby samorządowej i pracy zawodowej, dokonane przez komisję do obliczenia wysługi lat, stosownie do art. 98 i 99 ustawy o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 116, poz. 924).

(2) Jeżeli obliczenie takie w pewnym poszczególnym przypadku nie nastąpiło, wówczas obliczenia doliczeń do wysługi emerytalnej dokonywa w stosunku do oficerów Ministerstwo Spraw Wojskowych, w stosunku do podoficerów wojska — Dowództwo Okręgu Korpusu, na którego terenie pod-

oficer ostatnio pełnił czynną służbę wojskową, w stosunku do podoficerów K. O. P. — Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza, a w stosunku do podoficerów i st. marynarzy marynarki wojennej — Kierownictwo Marynarki Wojennej.

(3) Obliczenie następuje na podstawie przedstawionych przez interesowanego oryginalnych dokumentów, w przypadku zaś ich nieposiadania — na podstawie zaświadczenia, stwierdzonego co do prawdziwości dat podpisami co najmniej dwóch wiarogodnych świadków. Podpisy świadków na zaświadczeniu powinny być urzędowo uwierzytelnione. Świadkowie powinni w zaświadczeniu przytoczyć źródło posiadanych wiadomości.

Do art. 105.

§ 4. (1) Formacje wojskowe, uznane przez Państwo Polskie, są następujące:

1) Legjony Polskie (Polski Korpus Posiłkowy, Polska Siła Zbrojna) od 1 sierpnia 1914 r.,

2) Bajorczycy od 21 sierpnia 1914 r. do 22 sierpnia 1915 r.,

3) Legjon Puławski od 18 października 1914 r.,

4) Brygada Strzelców Polskich od 13 października 1915 r.,

5) Dywizja Strzelców Polskich od 21 lutego 1917 r.,

6) I Korpus Polski od 6 sierpnia 1917 r. do 7 lipca 1918 r.,

7) II Korpus Polski od 8 grudnia 1917 r. do 12 maja 1918 r.,

8) III Korpus Polski od 15 stycznia 1918 r. do 22 sierpnia 1918 r.,

9) Oddział Polski w Odesie od 23 listopada 1917 r. do 20 kwietnia 1918 r.,

10) Polska Oddzielna Brygada na Kaukazie od 25 grudnia 1917 r. do 26 lipca 1918 r.,

11) Oddział na Murmanie od 29 czerwca 1918 r.,

12) Oddział na Kubaniu od 24 sierpnia 1918 r.,

13) IV Dywizja generała Żeligowskiego od 23 października 1918 r.,

14) V Dywizja Syberyjska od 23 czerwca 1918 r.,

15) Armja Polska we Francji od 4 czerwca 1917 r.,

16) P. O. W. od 1 września 1914 r. do 15 kwietnia 1923 r.,

17) Zarządy Związków Wojskowych Polaków od 24 marca 1917 r. do 1 lipca 1918 r.,

18) Naczelny Polski Komitet (Naczpól) od 21 czerwca 1917 r. do 31 stycznia 1918 r.,

19) Naczelna Rada Polskiej Siły Zbrojnej od 1 lutego 1918 r. do 4 marca 1918 r.,

20) Organizacja Werbunkowo - Agitacyjna od 13 maja 1918 r. do 5 stycznia 1919 r.,

21) Pogotowie Bojowe Polskiej Partii Socjalistycznej od 11 maja 1917 r. do 11 listopada 1918 r.,

22) Organizacje przygotowawcze do powstania wielkopolskiego:

a) Bataljon Pograniczny Nr. 1 w Szczypionie, w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

b) Rady Robotników i Żołnierzy, w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

c) Służba Straży i Bezpieczeństwa w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

d) Organizacja Wojskowa Pomorze (Towarzystwo b. żołnierzy), w czasie od 27 grudnia 1918 r. do 10 lutego 1920 r.,

23) Oddziały i instytucje wojska wielkopolskiego w czasie od 27 grudnia 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

24) Straż Ludowa i Obrona Krajowa — w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r. (na Pomorzu do 10 lutego 1920 r.),

25) Pułk Strzelców im. Bartosza Głowackiego — w czasie od 1 listopada 1917 r. do 6 kwietnia 1918 r.,

26) Oddział Mikuliniecki — w czasie od 16 października 1918 r. do 2 kwietnia 1919 r.,

27) Oddziały polskie we Włoszech — w czasie od 1 grudnia 1917 r. do 5 listopada 1918 r., poczem armja polska we Francji,

28) Legjon w Finlandji — w czasie od 24 kwietnia 1917 r. do 1 marca 1918 r.,

29) Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej — w czasie od 12 listopada 1918 r. do 7 marca 1919 r.,

30) Samoobrona Litwy i Białorusi — w czasie od 28 października 1918 r. do stycznia 1919 r.,

31) Partyzancki oddział mjr. Dąbrowskiego — w czasie od 6 stycznia 1919 r. do 9 lutego 1919 r.,

32) Ochotnicza Legja Obywatelska — w czasie od 8 lipca 1920 r. do 20 października 1920 r.,

33) Ochotnicza Legja Kobiet — w czasie od 1 listopada 1918 r. do 1 lutego 1922 r.

(2) Organizacje wojskowe, w których służbę, odbytą przed dniem 1 sierpnia 1914 r., zalicza się jako służbę w Wojsku Polskiem, są następujące:

1) Organizacja bojowa Polskiej Partii Socjalistycznej od 1 sierpnia 1904 r. do 31 grudnia 1912 r.,

2) Związek Walki Czynnej od 1 czerwca 1908 r.,

3) Związek Strzelecki od 1 grudnia 1910 r.,

4) Strzelec od 1 grudnia 1910 r.,

5) Armja Polska od 1 października 1910 r.,

6) Polskie Drużyny Strzeleckie od 31 lipca 1911 r.,

7) Sokole Drużyny Polowe od 1 lipca 1912 r.,

8) Drużyny Bartoszwowe od 1 lipca 1912 r.,

9) Drużyny Tow. im. Kościuszki od 1 lipca 1912 r.,

10) Drużyny Podhalańskie od 1 lipca 1912 r.

§ 5. (1) Wojskowi zawodowi, którzy ubiegają się o zaliczenie do wysługi emerytalnej czasu służby w jednej z powyższych formacji lub organizacji wojskowych, powinni przedstawić wiarogodne dowody, stwierdzające dokładnie czas służby, odbytej w tych formacjach lub organizacjach.

(2) W przypadku nieposiadania takich dowodów czas tej służby może być stwierdzony w drodze zaświadczenia, potwierdzonego co do prawdziwości dat, podpisami co najmniej dwóch wiarogodnych świadków. Świadkowie powinni w zaświadczeniu przytoczyć zarazem źródło posiadanych wiadomości. Podpisy świadków powinny być urzędowo uwierzytelnione.

§ 6. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 72), oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 13 października 1929 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o uzupełnieniu tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 568).

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:

Kasprzycki

429.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 września 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przymusowej sprzedaży nieruchomości w pasie granicznym.

Na podstawie art. 12 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 306) zarządzam co następuje:

§ 1. Decyzję o przymusowej sprzedaży nieruchomości w przypadkach, wskazanych w art. 12 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 306), wydaje Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 2. Do przymusowej sprzedaży nieruchomości stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji sądowej ze zmianami, wskazanymi w rozporządzeniu niniejszym.

§ 3. Decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych jest tytułem do sprzedaży nieruchomości bez potrzeby nadania jej klauzuli wykonalności.

§ 4. Prokuratorja Generalna na żądanie Ministra Spraw Wewnętrznych składa komornikowi wniosek o dokonanie sprzedaży nieruchomości, dołączając do niego decyzję o sprzedaży.

§ 5. Skarbowi Państwa służą w postępowaniu prawa wierzyciela egzekwującego, właścicielowi nieruchomości — prawa dłużnika.

§ 6. Koszty sprzedaży przymusowej ponosi właściciel nieruchomości.

§ 7. Postępowanie umarza się, jeżeli prawo własności nieruchomości przeszło na osobę, uprawnioną do jej nabycia, i koszty postępowania zostały uiszczone.

§ 8. Komornik przystępuje do opisu i oszacowania nieruchomości jednocześnie z przesłaniem władzy hipotecznej wniosku o dokonanie wpisu o wszczęciu postępowania.

§ 9. Wpis o wszczęciu postępowania i obwieszczenie o licytacji będą zawierały wzmiankę o przyczynie sprzedaży nieruchomości.

§ 10. Jeżeli nieruchomość nie jest obciążona, właściciel jej może w toku postępowania dowolnie zbywać i zastawiać rzeczy, będące przynależnością nieruchomości, po uprzednim zawiadomieniu o tem komornika. Przepisu art. 663 k. p. c. nie stosuje się do takiej nieruchomości.

§ 11. Rękojmia, utracona przez nabywcę nieruchomości lub wyegzekwowana od niego w razie niewykonania warunków licytacyjnych, przypada Skarbowi Państwa.

§ 12. Cena wywołania na drugiej licytacji wynosi 30% sumy oszacowania.

§ 13. Po drugiej licytacji można objąć na własność nieruchomość w cenie nie niższej od 50% sumy oszacowania.

Prawo objęcia nieruchomości na własność służy również Państwowemu Bankowi Rolnemu i Bankowi Gospodarstwa Krajowego.

§ 14. Jeżeli do postępowania, toczącego się w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego, przyłączy się wierzyciel egzekwujący, postępowanie toczy się w myśl przepisów ogólnych ze zmianami, wynikającymi z § 12 i 13 rozporządzenia niniejszego. Przepisy te obowiązują również, jeżeli postępowanie, unormowane w rozporządzeniu niniejszym, zostanie skierowane do nieruchomości, z której prowadzi się egzekucję sądową.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1935 roku.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

78337

Cena 25 gr

Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi w kraju 8 zł kwartalnie (32 zł rocznie). Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz władze samorządu terytorjalnego opłacają 6 zł kwartalnie (24 zł rocznie). Do prenumeraty zagranicznej dolicza się 4 zł kwartalnie (16 zł rocznie) tytułem porta pocztowego. Prenumeratę wpłacać należy zgóry przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Wszelkie wpłaty na Dz. U. R. P. wnosić należy za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe Adm. Dz. Ustaw 30-130.